

Arrest

nr. 213 682 van 10 december 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van respectievelijk Russische en Kazachse nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van S.A. (verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russische staatsburger van Ingoesjetische origine. U bent moslim en bent gehuwd met T.M. (...) (O.V. X) en u hebt twee minderjarige kinderen. U woonde tot 2012 in de republiek Ingoesjetië, waarna u in Kazachstan verbleef.

U verklaarde dat u in de maand juli van 2012 getuige was van een dodelijk verkeersongeluk. U was onderweg naar huis op de snelweg 'Kavkaz' ter hoogte van Gazi-Yurt toen u zich aan de kant moest zetten om een presidentiële colonne door te laten. Het was de eerste keer dat u zo'n colonne zag, u vond het interessant en u besloot de colonne te filmen met uw gsm. U dacht dat de colonne gepasseerd

was en u was van plan op te houden met filmen, toen een wagen van het merk Lada type VAZ-2110 die aan de overzijde aan de kant gegaan was voor de colonne terug wilde invoegen op de snelweg en aangereden werd door een wagen van de colonne die uit de andere richting kwam. De wagen die tegen de Lada gebotst was, was een Toyota van het type Camry. U zag dat de broer van de president van de republiek, Uvais Evkurov, aan het stuur zat van de Toyota Camry. Vervolgens zag u dat de broer van de president uit de wagen gehaald werd en dat zijn lijfwacht die naast hem zat aan het stuur werd gezet, zodat het leek alsof de lijfwacht de wagen bestuurd had. U filmde dit alles met uw gsm. Inmiddels kwamen er veel mensen aan en ontstond er paniek. De Lada was erg beschadigd en de inzittenden zaten klem. De hulpdiensten kwamen ter plaatse, maar voor de inzittenden van de Lada, drie personen, kwam alle hulp te laat. Zij overleden ter plaatse. U reed naar huis. Die avond belde u uw vriend M.B. (...) op. Uw vriend kwam bij u langs en u toonde hem het filmpje dat u gemaakt had van de presidentiële colonne, het auto-ongeluk en de chauffeur van de Toyota die gewisseld werd. Uw vriend raadde u aan het filmpje te wissen om problemen te voorkomen. U wiste die avond het filmpje. De volgende ochtend, rond vijf uur 's ochtends vielen vier gemaskerde mannen binnen in uw woning. U werd uit uw bed gelicht en moest meekomen. U kon ternauwernood nog een broek aantrekken, er werd een zak over uw hoofd getrokken en u werd in een wagen geduwd. U werd weggevoerd en werd door onbekende gemaskerde personen ondervraagd over de video-opname die u gemaakt had. U vertelde hen dat u de beelden gewist had, maar u werd niet geloofd. De onbekende personen vertelden u dat ze uw vriend M.B. (...) ook aan het ondervragen waren en dat hij verklaard had dat u de beelden niet gewist had. Uiteindelijk, nadat u de ganse dag vastgehouden werd, werd u vrijgelaten. U moest tegen de volgende avond de beelden bezorgen, zo niet zouden ze u kapotmaken. In overleg met uw familie besloot u de avond van uw vrijlating dat u Ingoesjetië beter kon ontvluchten. Die nacht, op 18 juli 2012 om 2u, verliet u Ingoesjetië. U reisde via Grozny door naar Kazachstan. Uw echtgenote bezit de Kazachse nationaliteit en haar familie woont in Almaty. Jullie woonden op een appartement van de oom van uw echtgenote en vervolgens in een container die tot woning werd omgebouwd op het terrein bij de woning van uw schoonouders. In eerste instantie werkte u niet, maar in 2015 vroeg u een werkvisum aan omdat u aan de slag moest wegens financiële redenen. U kende geen problemen in Kazachstan tot in november 2017. Uw familie die nog in Ingoesjetië woonde, werd wel regelmatig lastiggevallen. Men vroeg zo'n zes à zeven keer aan uw moeder en uw broer waar u verbleef. Op 9 november 2017 was u onderweg van uw werk naar huis toen u in de buurt van uw woning aangevallen werd. Drie mannen benaderden u en probeerden u in een wagen te duwen. U kon ontkomen en rende naar huis. U hoorde dat de mannen Ingoesjetisch spraken, waardoor u begreep dat de poging tot ontvoering te maken had met de problemen die u in 2012 gekend had. U besloot onder te duiken. U verbleef een week in een woning van een oom van uw echtgenote. Op 16 november 2017 nam u samen met uw echtgenote en kinderen een vlucht naar Wit-Rusland. Vanuit Wit-Rusland reisde u op illegale wijze in een vrachtwagen naar Polen en vervolgens met een wagen naar België. U kwam in België aan op 20 november 2017 en op 28 november 2017 diende u samen met uw echtgenote T.M. (...) een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw identiteit en/of vluchtrelaas legde u volgende documenten neer: uw origineel binnenlands paspoort afgeleverd op 8 augustus 2008, uw origineel registratiebewijs in Kazachstan afgeleverd op 18 mei 2017, een origineel bewijs van de verplichte pensioenverzekering, de originele geboorteakte van uw zoon A. (...) afgeleverd op 28 mei 2013, de originele geboorteakte van uw dochter A. (...) afgeleverd op 14 augustus 2015, uw originele huwelijksakte afgeleverd op 5 december 2012 en een origineel attest van de federale belastingdienst afgeleverd op 16 februari 2011.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u de Russische Federatie en Kazachstan verlaten hebt omdat u bedreigd werd door onbekende personen die tot de entourage van Uvais Evkurov behoren. Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw vluchtrelaas gekenmerkt wordt door een onwaarschijnlijk en weinig logisch verloop. U kon voor het gebrek aan logica geen aannemelijke verklaring verstrekken:

Zo komt het weinig logisch over dat u, nadat u aangehouden en ondervraagd werd over de video-opname, één dag de tijd kreeg, namelijk tot de volgende avond, om de opname te bezorgen (CGVS1, pg 10) en dat het vervolgens nog meerdere maanden duurde vooraleer er nog iets gebeurde. U verklaarde namelijk dat men u voor het eerst kwam zoeken bij uw familie in Ingoesjetië enkele maanden na uw vertrek naar Kazachstan (CGVS2, pg 9). Daarenboven was het toen de wijkagent die langskwam om te vragen waar u was en niet de mensen van Evkurov (CGVS2, pg 9). Indien deze video-opname zo belangrijk was voor uw vervolgers dat ze u daarvoor meerdere uren zouden vasthouden en ondervragen om u vervolgens een termijn van één dag te geven om de video te bezorgen waarbij u gezegd werd dat u het filmpje moest bezorgen als u wilde leven (CGVS2, pg 9), houdt het geen steek dat er niets gebeurde toen u de afspraak niet nakwam en de video niet bezorgde binnen de afgesproken termijn. U kon de gevraagde video-opname niet bezorgen, want u had deze reeds gewist (CGVS1, pg 9 en 15) en u vluchtte meteen richting Kazachstan. U kwam de afspraak niet na en toch werd u niet gezocht de volgende dag(en)/weken, vond er geen huiszoeking plaats, noch werd uw familie onder druk gezet om de video te bezorgen. Uw uitleg hiervoor kon geenszins overtuigen. U bleef vaag en u stelde dat u wel problemen had, maar niet met de overheid en wel met de broer van Evkurov en 'waarschijnlijk begrepen ze wel dat ik iets zou ondernemen, mocht het officieel gegaan zijn, dan zouden ze me niet laten gaan, vanaf de eerste dag niet' (CGVS2, pg 9). Er kan redelijkerwijs niet ingezien worden waarom het gegeven dat u niet door de overheid zelf vervolgd werd, zou verklaren dat er gedurende enkele maanden niets meer gebeurde noch met u, noch met uw familieleden die op hetzelfde adres in Ingoesjetië bleven wonen, nadat u de afspraak de dag na uw vasthouding niet nagekomen was.

Het lijkt ook onwaarschijnlijk dat uw vervolgers enerzijds de grote middelen niet schuwden om u onder druk te zetten om de video-opname af te geven en anderzijds niet eens een huiszoeking zouden uitgevoerd hebben om andere mediadragers op te sporen (CGVS1, pg 18). U kon in de tijd die verlopen was tussen het ongeluk en de aanhouding de volgende ochtend kopieën gemaakt hebben en opgeslagen hebben op andere mediadragers, zoals andere gsm's, usb-sticks, cd-roms, enzovoort, kopieën verzonden hebben naar andere personen of de video op internet gepost hebben. U verklaarde dat ze uw gsm meenamen en bekeken (CGVS1, pg 17). U had echter nog andere gsm-toestellen thuis, die ze niet meenamen (CGVS1, pg 18). Ook nadat u zelf gevlucht was, werd uw woning niet doorzocht (CGVS1, pg 18). U had nochtans een dag de tijd gekregen om de video te bezorgen, u was deze afspraak niet nagekomen en u was op de vlucht geslagen, zodat het erg merkwaardig is dat uw vervolgers dan niet eens nagingen of er nog iets aan te treffen was in uw woning en of ze de video nog konden bemachtigen.

Tot slot komt het weinig logisch over dat de entourage van Uvais Evkurov u in 2012 zou vervolgen omdat u een video-opname gemaakt had van een ongeluk waarvoor de broer van de president verantwoordelijk was en daarbij de grote middelen zou inzetten, namelijk een inval in uw woning, een vasthouding en het opleggen van een deadline met doodsb bedreiging, zonder hier uiteindelijk verder gevolg aan te geven om u dan in 2017 alsnog op te sporen en u en uw familie plots te bedreigen omwille van de video-opname van 2012. Uw verklaring voor dit tijdsverloop kon geenszins overtuigen. Gevraagd hoe het kon dat men u ineens vijf jaar later kon opsporen, verklaarde u dat ze wel bij uw familie langs kwamen in Ingoesjetië om naar u te vragen en dat ze ermee dreigden u op te sporen (CGVS notities persoonlijk onderhoud 24 mei 2018, hierna CGVS1, pg 12). Uit uw latere verklaringen blijkt echter dat het in eerste instantie de wijkagent was die langs kwam om louter naar u te informeren. Pas in oktober 2017 werd uw familie plots daadwerkelijk bedreigd en dit door mensen in burger (CGVS2, pg 9-11). U meende dat uw probleem terug prangender werd en dat u opgespoord werd in Kazachstan omdat er presidentsverkiezingen zouden plaatsvinden in Ingoesjetië. Daarna zou president Evkurov niet langer aan de macht zijn en zou hij zijn broer Uvais niet meer kunnen beschermen. Uvais Evkurov zou dan een risico lopen op bloedwraak door de familie van de slachtoffers van het verkeersongeluk. Daarom wilde de entourage van Evkurov u als getuige onschadelijk maken (CGVS1, pg 18). De presidentsverkiezingen in Ingoesjetië zullen volgens de beschikbare informatie, die toegevoegd werd aan uw dossier, worden gehouden in september 2018. In dit opzicht is het dan ook merkwaardig dat er sinds de aanval op 9 november 2017 kennelijk niets meer gebeurd is en dat u niet meer gezocht werd in Kazachstan. Uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt immers dat zij nog contact heeft met haar familie in Kazachstan, zodat jullie op de hoogte zouden zijn van eventuele nieuwe incidenten. Zij verklaarde stellig dat er niets meer gebeurd is sinds jullie vertrek (CGVS notities persoonlijk onderhoud T.M. (...), 28 juni 2018, pg 8 en 9). Dit ondermijnt in ernstige mate uw stelling dat u alsnog opgespoord werd, ruim vijf jaar later, omdat ze u moesten uit de weg ruimen voor de verkiezingen en de aankomende wissel van de macht.

Tevens werd vastgesteld dat uw verklaringen over de problemen die uw familie in Ingoesjetië zou gekend hebben naar aanleiding van de video-opname die u gemaakt had, niet konden overtuigen:

Zoals gezegd, verklaarde u dat het een paar maanden duurde vooraleer men u kwam zoeken. U bleef uiterst vaag over dit moment, nochtans de eerste concrete indicatie nadat u halsoverkop naar

Kazachstan moest vluchten dat uw problemen nog niet opgelost waren. U verklaarde dat het misschien een paar maanden na uw vertrek was (CGVS2, pg 9). De wijkagent kwam langs bij uw moeder om u te zoeken. Uw moeder had u gebeld om dit te melden. U kon zelfs niet bij benadering zeggen over hoeveel maanden het ging. U bleef vaag, zei dat u het niet concreet kon zeggen, dat er ook een periode was na uw vertrek dat er niets gebeurde. U kon niet meer zeggen of u erover gesproken had met uw echtgenote, wat toch ook opmerkelijk is (CGVS2, pg 9). Aangaande de volgende keren dat u gezocht werd in Ingoesjetië bleef u eveneens vaag. U stelde dat de volgende keer drie maanden nadien was en dat ze 'misschien een keer per drie maanden kwamen om u te zoeken' (CGVS2, pg 9). U verklaarde dat dit zo was gedurende al de jaren dat u in Kazachstan verbleef (CGVS2, pg 9). Uw echtgenote was hier helemaal niet van op de hoogte. Zij had enkel weet van twee incidenten bij uw familie in 2017 (CGVS2 echtgenote, pg 7). Zij had niet gehoord dat u gezocht werd bij uw familie in Ingoesjetië in 2012, 2013, 2014, 2015 en 2016 (CGVS2 echtgenote, pg 7). Dit is opmerkelijk aangezien deze bezoeken bij uw familie de enige concrete indicatie vormden dat uw problemen nog niet opgelost waren en u verklaarde dat u aan uw vrouw wel verteld had dat het gebeurde dat er mensen langs kwamen (CGVS1, pg 9). Zodoende mag verwacht worden dat uw echtgenote daar beter van op de hoogte zou zijn. Hetzelfde geldt voor de vaststelling dat uw echtgenote niet wist dat u niet enkel bij uw moeder gezocht werd, maar ook bij andere familieleden zoals uw ooms en neven (CGVS2 echtgenote, pg 7 en CGVS2, pg 10 en 11).

Uw verklaringen over het aantal bezoeken dat uw familie kreeg waarbij mensen op zoek waren naar u waren onderling trouwens weinig consistent. Gevraagd over hoeveel dergelijke bezoeken het in totaal ging, stelde u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat het misschien om zes à zeven bezoeken ging (CGVS1, pg 18). Indien deze bezoeken ongeveer om de drie maanden zouden plaatsgevonden hebben in de periode tussen juli 2012 tot november 2017, zou dat echter resulteren in meer dan vijftien bezoeken, zodat uw schatting van zes à zeven bezoeken geen steek houdt. Te meer omdat u bij de DVZ aangaf dat er altijd naar u gevraagd en gezocht werd, maar dit de laatste periode meer gebeurde (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5). Bovendien kon u dezelfde vraag over het totale aantal bezoeken bij uw familie tijdens het tweede persoonlijk onderhoud niet meer beantwoorden. U had geen idee en u had de bezoeken niet geteld, daarbij had uw moeder u mogelijks niet alles verteld en waren er misschien meer bezoeken geweest (CGVS2, pg 11). Dit kan geenszins overtuigen.

Aangaande de bezoeken bij uw familie in 2017 stemden uw verklaringen en deze van uw echtgenote onderling bovendien niet overeen. Volgens u kwamen ze langs bij uw moeder om u te zoeken begin oktober 2017 (CGVS2, pg 10). Wanneer men daarvoor was langs gekomen, kon u met geen mogelijkheid zeggen. U wist het niet meer en kon niets concreets zeggen (CGVS2, pg 10). Uw echtgenote verklaarde echter dat u haar gezegd had dat ze een keer langs kwamen drie maanden voor het incident (de aanval van 9 november 2017) en een maand voor het incident (CGVS2 echtgenote, pg 7), zodat het uiterst opmerkelijk is dat zij dit wel nog zou weten en u niet. Daarbij poneerde u dat uw moeder bij het laatste bezoek concreet bedreigd werd en dat u dit aan uw echtgenote verteld had (CGVS2, pg 9 en 11). Uw echtgenote had echter geen weet van bedreigingen jegens uw familieleden (CGVS2 echtgenote, pg 7). Ze wist niet wat er toen gebeurd was bij uw moeder, ze dacht niet dat uw moeder bedreigd werd en ze had ook geen weet van eventuele bedreigingen op andere momenten, of die er al dan niet geweest waren. Ze voegde als uitleg voor haar onwetendheid toe dat u zoiets nooit aan haar zou vertellen, omdat ze heel emotioneel is, zich van alles inbeeldt en u niet over alles wil praten (CGVS2 echtgenote, pg 7 en 8). Deze uitleg volstaat echter niet omdat u uitdrukkelijk verklaard had dat u uw echtgenote wel degelijk ingelicht had over de bedreigingen aan het adres van uw moeder (CGVS2, pg 11). Uw versie en deze van uw echtgenote vallen dan ook onderling niet te rijmen. Dit bleek eens te meer toen uw echtgenote verklaarde dat uw moeder u gezegd had, dat ze wisten dat u in Kazachstan was (CGVS2 echtgenote, pg 8). U daarentegen verklaarde dat u niet kon weten of uw belagers bij het laatste bezoek aan uw familie wisten of u in Kazachstan verbleef of niet (CGVS2, pg 10). U sprak daar niet over met uw moeder en uw moeder kon u aldus niet waarschuwen (CGVS2, pg 10).

De geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas werd naast de gebrekkige logica en de inconsistenties en vaagheden met betrekking tot de bezoeken die uw familie in Ingoesjetië kreeg, verder ondergraven door uw flagrante gebrek aan interesse in de situatie van uw vriend M.B. (...). U verklaarde dat u tijdens uw aanhouding gezegd werd dat uw vriend M.B. (...) op dat moment ook aangehouden was en dat hij verklaard had dat u de video niet gewist had (CGVS1, pg 9). U zou dan gevraagd hebben of u uw vriend kon zien, en ze zouden u verteld hebben dat hij niet meer in staat was om te praten (CGVS1, pg 9), wat impliceert dat hij zwaar toegetakeld zou geweest zijn. Na uw vrijlating hebt u echter op geen enkel moment contact opgenomen met uw vriend om na te gaan wat met hem gebeurd was en of het waar was wat men u verteld had (CGVS1, pg 19). Dit is uiterst merkwaardig, gezien het om een goede vriend van u ging die rechtstreeks bij uw probleem betrokken was. U had hem mogelijks in gevaar gebracht door hem de video te laten zien. Uw echtgenote verklaarde dat u hem quasi dagelijks zag

(CGVS1 echtgenote, pg 5). U vernam enkel via uw familie dat hij geen problemen meer zou gehad hebben (CGVS1, pg 15-16). U wist niet of uw vriend M.B. (...) met iemand anders gesproken had over de opname die u hem had laten zien (CGVS, pg 19). U had geen idee en zei dat u niet met hem sprak (CGVS, pg 19). Nochtans kon uw vriend eventueel ook informatie verspreid hebben of de familie van de slachtoffers gecontacteerd hebben, waardoor zij te weten kwamen dat Uvais Evkurov de schuldige was, zodat het zeer merkwaardig is dat u zelfs geen moeite deed om dit na te gaan. U wist niet of uw vriend effectief aangehouden geweest was en vast gehouden werd zoals u (CGVS2, pg 11). U wist dit niet, want u had geen contact met hem. U had enkel van uw broer, die M.B. (...) de volgende dag gezien had, gehoord dat hij niets mankeerde (CGVS2, pg 11). U wist evenmin of er ook bezoekjes plaats gevonden hadden bij M.B. (...) om naar u te informeren (CGVS2, pg 12). Uw uitleg voor uw gebrek aan interesse was dat u M.B. (...) niet wilde contacteren (CGVS, pg 19). U wilde niet dat iemand uw telefoonnummer kende en u wilde niet dat iemand wist waar u was (CGVS, pg 19). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud beweerde u geen tijd gehad te hebben om met om het even wie te bellen (CGVS2, pg 11). U wou niet uitzoeken wat er met M. (...) gebeurd was en of er later nog iets met hem gebeurd was, omdat hij misschien kon opgepakt worden of afgeluisterd zou worden, wat u wilde vermijden (CGVS2, pg 12). Dit komt weinig aannemelijk over, gezien u gemiddeld drie maal per week contact had met uw familie per telefoon (CGVS2, pg 8), zodat blijkt dat voldoende tijd had om te bellen en dat u geen schrik had om te telefoneren. Bovendien hoefde u bij contact met M.B. (...) uw verblijfplaats niet mee te delen. Daarbij beschikte u nog over andere mogelijkheden om meer informatie over M. (...) te verkrijgen. U verklaarde namelijk dat uw familie bij hem in de buurt woonde, een straat verderop (CGVS, pg 16). Gewezen op de mogelijkheid om het aan uw familieleden te vragen om eens bij M. (...) te informeren, kon u geen uitleg meer geven en zei u gewoon 'neen' (CGVS2, pg 12).

Uw gebrek aan interesse en vaagheid manifesteerde zich ook met betrekking tot de bloedwraak waardoor uw probleem terug actueel geworden zou zijn. U kon zelfs niet zeggen welke familie wraak zou willen nemen op de broer van de president (CGVS1, pg 12). U had geen idee en had dit niet gevraagd. Nochtans kon u op eenvoudige wijze vernemen hebben van welke familie de slachtoffers waren, vermits hun naam in meerdere nieuwsartikels over het auto-ongeluk vermeld wordt (zie informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier). U wist niet of er iets in de media verschenen was over het auto-ongeluk, u ging dit niet na, wat op zich al merkwaardig is (CGVS1, pg 15). Indien u getuige was van een dergelijk ingrijpende gebeurtenis waarbij de broer van de president zijn verantwoordelijkheid ontliet, zou toch verwacht worden dat u zich verder zou willen informeren over die gebeurtenis en dat u alle mogelijkheden zou willen benutten om zoveel mogelijk te weten te komen over het ongeluk. De informatie die u wel had over de bloedwraak was louter op geruchten gebaseerd die u van uw moeder hoorde (CGVS1, pg 19). U verklaarde dat de familie van de slachtoffers zou weten dat Uvais de verantwoordelijke was voor het ongeluk omdat de bewaker die naast hem zat in de wagen en die aan het stuur gezet werd, dit verteld zou hebben. Die man was twee of drie dagen na het ongeluk overleden in het ziekenhuis en zou dit aan zijn familie gezegd hebben en wel omdat men waarschijnlijk bloedwraak jegens hem of zijn familie wilde nemen, waardoor hij zou gezegd hebben dat hij niet de dader was (CGVS1, pg 19). U voegde toe dat het niet zeker was of het waar was of niet en het bleek louter om veronderstellingen te gaan (CGVS1, pg 19). U wist niet of er inmiddels bemiddeld werd tussen de familie die bloedwraak wil nemen en de familie Evkurov (CGVS, pg 19), wat nochtans van groot belang zou kunnen zijn voor uw eigen positie als mogelijke getuige. Evenmin wist u of er een onderzoek gevoerd werd naar het ongeluk (CGVS1, pg 15). U kon enkel veronderstellen dat dit wellicht het geval was, dat de slachtoffers misschien beschuldigd waren, maar u was vertrokken en u wist niet hoe dit verder gegaan was (CGVS1, pg 15).

Voorts werd vastgesteld dat u zich niet informeerde over het verdere verloop van uw problemen sinds uw vertrek uit Kazachstan. U wist niet of uw familie nog lastig gevallen werd en of u nog gezocht wordt, u had niets vernomen (CGVS2, pg 11). U verklaarde dat u voor het laatst contact had met uw familie in 2017 toen u in Kazachstan verbleef (CGVS1, pg 5). De reden voor het verbreken van alle contact was dat u opgespoord werd in Kazachstan en dat dit te maken had met het contact dat u met haar (uw moeder) had, u wilde vermijden dat u terug kon opgespoord worden (CGVS1, pg 5), aldus uw verklaringen tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Ook op dit punt waren uw verklaringen echter niet consistent. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelde u immers dat u met niemand contact wilde hebben om te vermijden dat u opgespoord kon worden (CGVS2, pg 12). U vermeldde echter geenszins dat u al een keer opgespoord werd door de contacten met uw familie. U stelde daarentegen dat u niet wist hoe u opgespoord werd en dat ze connecties hebben en u via hun connecties kunnen vinden (CGVS2, pg 12). Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u na aankomst in België nog contact hebt gehad met uw familie, al dan niet rechtstreeks. U verklaarde namelijk dat u nog probeerde aan documenten te komen in verband met de klacht die uw familie neerlegde bij de politie over uw vasthouding. Toen u naar uw documenten gevraagd werd en u gezegd werd dat u zoveel mogelijk documenten moest brengen, -hiermee refereert

u naar het interview bij de DVZ (zie vragenlijst CGVS 8 januari 2018, punt 1)- ging uw moeder naar de wijkagent om te vragen naar de aangiftes, maar deze had gezegd dat dit niet meer mogelijk was omdat het te lang geleden was (CGVS1, pg 17). Uw verklaringen over het niet onderhouden van contact met uw familie zijn dan ook niet plausibel. Zodoende hebt u geen afdoende verklaring geboden voor uw gebrek aan interesse in het verder verloop van uw problemen.

Tot slot kan ook geen geloof gehecht worden aan uw reisroute. U verklaarde dat jullie vanuit Belarus naar Polen waren gereisd verborgen in de laadruimte van een vrachtwagen. Daar stapten jullie over op een personenwagen die jullie naar België bracht (CGVS2, pg 5-6). U wist echter niet waar jullie de grens zijn overgestoken of welke route gevolgd werd (CGVS2, pg 5). Volgens u waren er geen concrete afspraken gemaakt met de smokkelaar of de chauffeur over wat u moest doen in geval er controle was en indien jullie ontdekt zouden worden (CGVS2, pg 5). Er zou jullie enkel gezegd geweest zijn dat jullie moesten stil zijn. Erop gewezen dat de kans op controle wel reëel was, bleef u vaag, u zei dat u niet wist hoe het gedaan had, waarom hij jullie meenam en u herhaald dat jullie stil moesten zijn (CGVS2, pg 6). Deze verklaring is niet aannemelijk gelet op de ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Voor vrachtwagens wordt hierbij in Polen ook gebruik gemaakt van geavanceerde technische middelen, zoals CO2 detectieapparatuur, drugshonden, micro-search en x-ray scans. Zodoende is het niet plausibel dat u met uw passeur geen afspraken gemaakt heeft over wat u moest doen in geval van ontdekking bij een dergelijke controle. Dit doet dan ook vermoeden dat u uw internationaal Russisch paspoort, waarvan u verklaarde dat het in beslag werd genomen door de smokkelaar toen jullie in een vrachtwagen op illegale wijze de Schengenzone binnen reisden (CGVS1, pg 7), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Dit vermoeden wordt nog versterkt doordat uw verklaringen over dit paspoort op verschillende vlakken niet overtuigend waren. Zo zou de smokkelaar gezegd hebben dat de documenten bij hem moesten blijven en dat deze zouden teruggegeven worden eens jullie ter plaatse waren. Bij het overstappen in een andere auto dacht u dat hij uw documenten gegeven had aan de andere chauffeur, maar dit bleek niet het geval te zijn. Hetzelfde geldt voor het internationaal paspoort van uw echtgenote (CGVS1 echtgenote, pg 4). Het komt niet aannemelijk over dat u bij het wisselen van voertuig en chauffeur niet zou nagaan of u uw documenten zoals afgesproken terug kreeg of dat de nieuwe chauffeur de documenten bij zich had. Het ging immers om uw internationaal paspoort, toch geen document waar u onzorgvuldig zou mee omspringen. Uw verklaringen over de uitreiking van uw internationaal paspoort waren dan weer onaannemelijk vaag. U zou uw meest recente internationaal Russisch paspoort gekocht hebben tegen betaling vanuit Kazachstan. Alles zou geregeld zijn door een oom van uw vrouw. Hoe hij dit concreet regelde, wist u echter niet. U wist niet bij welke dienst hij uw paspoort regelde, aangezien u in Kazachstan was. U wist slechts dat de oom van uw vrouw uw binnenlands paspoort meenam, naar daar ging en alles regelde (CGVS 2, pg 3).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen, maakt dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw vluchtrelaas. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus conform art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen de Ingoesjetische autoriteiten en de rebellen, die zich verenigden binnen het Emiraat van de Kaukasus, actueel grotendeels is uitgedoofd. Het beperkt aantal overblijvende strijders lieerde zich aan IS, dat zich zo ter plaatse tracht te ontwikkelen. Slechts een zeer beperkt aantal gewelddadige incidenten zou sinds september 2015 eventueel aan gewapende groepen kunnen worden toegeschreven. De autoriteiten in Ingoesjetië trachten uitingen van gewapend verzet te voorkomen door middel van gerichte zoekacties en arrestaties, waarbij het soms tot een gewapend treffen komt met de verdachten. De meeste acties zijn gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, terwijl uit wat voorafgaat genoegzaam blijkt dat u géén concrete elementen hebt doen gelden die er op wijzen dat u in dit verband zou worden gevisieerd in Ingoesjetië. Op grond van wat voorafgaat, kan dan ook worden besloten dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal slachtoffers die als burgers zouden kunnen worden gekwalificeerd door willekeurig geweld, doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, duidelijk gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt terzake over een zekere appreciatiemarge en

is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er géén zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat er in Ingoesjetië actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat het leven of persoon van de daar aanwezige burgerbevolking ernstig worden bedreigd als gevolg van een gewapend conflict. Thans bestaat er voor burgers in Ingoesjetië bijgevolg géén reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, onder c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten - uw origineel binnenlands paspoort, uw origineel registratiebewijs in Kazachstan, een origineel bewijs van de verplichte pensioenverzekering, de originele geboorteakte van uw zoon A. (...), de originele geboorteakte van uw dochter A. (...), uw originele huwelijksakte en een origineel attest van de federale belastingdienst - vormen een bewijs van uw identiteit, nationaliteit, de identiteit van uw kinderen, uw burgerlijke staat en uw verblijf in Ingoesjetië en in Kazachstan. Deze gegevens worden op zich niet betwist door het CGVS en doen geen afbreuk aan de vaststellingen omtrent uw vluchtrelaas. Het feit op zich dat u in Kazachstan verbleef, impliceert niet zonder meer dat u omwille van vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4 §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet de Russische Federatie diende te ontvluchten. U legde geen documenten neer die de door u voorgehouden vervolgingsfeiten kunnen staven.

Er dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen, met name de gezondheidsproblemen van uw zoon A. (...) (een aangeboren afwijking aan de nieren, CGVS1, pg 11), geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van T.M. (verzoekster) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Kazachs staatsburger van Ingoesjetische origine. U bent moslim en bent gehuwd met S. A. (...) (O.V. 8.546.939). U hebt twee minderjarige kinderen. U woonde in Almaty, Kazachstan. Omwille van uw huwelijk woonde u in 2012 gedurende een viertal maanden in Ingoesjetië. Sinds uw huwelijk was u huisvrouw.

U verklaarde dat uw echtgenoot in 2012 's ochtends vroeg uit zijn bed gelicht werd en meegenomen werd door onbekende gemaskerde mannen. U liep naar de woning van uw schoonouders die op hetzelfde terrein gelegen was als jullie woning, en maakte uw schoonfamilieleden wakker. Uw schoonbroer liep nog naar buiten, maar uw man was al weggevoerd. U wist niet wat er gaande was en u was in shock. De ooms van uw man kwamen ook ter plaatse en uw schoonmoeder en schoonbroer gingen klacht indienen op het politiekantoor over de ontvoering van uw man. 's Avonds werd uw echtgenoot vrijgelaten en keerde hij terug naar huis. Toen vernam u dat hij daags voordien getuige was van een verkeersongeluk, dat hij gezien had dat de broer van de president Uvais Evkurov achter het stuur zat, dat Uvais Evkurov uit de wagen gehaald werd en dat zijn plaats achter het stuur ingenomen werd door een lijfwacht en dat uw echtgenoot dit gefilmd had met zijn gsm. Uw echtgenoot werd onder druk gezet om de beelden af te geven, maar hij had de avond voordien de beelden reeds gewist op aanraden van een vriend. Jullie vertrokken die nacht, op 18 juli 2012 om 2u 's nachts naar Grozny. Via Grozny reisden jullie door naar Kazachstan. In Kazachstan kenden jullie geen problemen meer tot 2017. Op 9 november 2017 werd er een poging ondernomen om uw echtgenoot te ontvoeren. Hij kon ontkomen en besloot onder te duiken. Hij verbleef een week in een woning van een van uw ooms. U bleef in uw woning samen met de kinderen. Op 16 november 2017 nam u samen met uw echtgenoot en kinderen een vlucht naar Wit-Rusland. Vanuit Wit-Rusland reisde u op illegale wijze in een vrachtwagen naar Polen en vervolgens van daaruit met een personenwagen België. U kwam in België aan op 20 november 2017 en op 28 november 2017 diende u samen met uw echtgenoot S.A. (...) een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw identiteit en/of vluchtrelaas legt u uw originele identiteitskaart afgeleverd op 11 februari 2013 neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere

procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS haalde u wel aan dat er een probleem zou zijn met uw geheugen omdat u na aankomst in België uw annex vergat op de trein en u ook tot twee keer toe uw handtas bent vergeten in de bus (CGVS2, pg 5). Zij er echter op gewezen dat uit het loutere feit dat u tot 3 maal toe iets vergat op het openbaar vervoer geenszins geconcludeerd kan worden dat uw cognitieve vermogens dermate zouden zijn aangetast dat u niet langer in staat zou zijn op zelfstandige en volwaardige wijze deel te nemen aan onderhavige procedure. U kon de door u ingeroepen geheugenproblemen bovendien niet objectiveren door middel van een medisch attest.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat uw vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade beoordeeld dient te worden ten aanzien van het land waarvan u het staatsburgerschap bezit. Uit uw verklaringen (CGVS1, pg 3) en de door u voorgelegde documenten blijkt dat dit in casu Kazachstan is.

Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u uw verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde motieven als uw echtgenoot S.A. (...) (O.V. 8.546.939) en dat u daarnaast geen eigen problemen kende (CGVS1, pg 4). Aangezien in het kader van het verzoek om bescherming van uw echtgenoot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen werd, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming omwille van deze problemen. Het feit dat de door uw man ingeroepen vrees beoordeeld dient te worden ten aanzien van de Russische Federatie, meer bepaald Ingoesjetïë, en de in uw hoofde ingeroepen vrees ten aanzien van Kazachstan, verandert hier niets aan aangezien het vluchtrelaas van uw echtgenoot ongeloofwaardig bevonden werd. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw echtgenoot genomen werd, wordt verwezen naar de relevante passages uit zijn beslissing. Deze luiden als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u de Russische Federatie en Kazachstan verlaten hebt omdat u bedreigd werd door onbekende personen die tot de entourage van Uvais Evkurov behoren. Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw vluchtrelaas gekenmerkt wordt door een onwaarschijnlijk en weinig logisch verloop. U kon voor het gebrek aan logica geen aannemelijke verklaring verstrekken: Zo komt het weinig logisch over dat u, nadat u aangehouden en ondervraagd werd over de video-opname, één dag de tijd kreeg, namelijk tot de volgende avond, om de opname te bezorgen (CGVS1, pg 10) en dat het vervolgens nog meerdere maanden duurde vooraleer er nog iets gebeurde. U verklaarde namelijk dat men u voor het eerst kwam zoeken bij uw familie in Ingoesjetïë enkele maanden na uw vertrek naar Kazachstan (CGVS2, pg 9). Daarenboven was het toen de wijkagent die langskwam om te vragen waar u was en niet de mensen van Evkurov (CGVS2, pg 9). Indien deze video-opname zo belangrijk was voor uw vervolgers dat ze u daarvoor meerdere uren zouden vasthouden en ondervragen om u vervolgens een termijn van één dag te geven om de video te bezorgen waarbij u gezegd werd dat u het filmpje moest bezorgen als u wilde leven (CGVS2, pg 9), houdt het geen steek dat er niets gebeurde toen u de afspraak niet nakwam en de video niet bezorgde binnen de afgesproken termijn. U kon de gevraagde video-opname niet bezorgen, want u had deze reeds gewist (CGVS1, pg 9 en 15) en u vluchtte meteen richting Kazachstan. U kwam de afspraak niet na en toch werd u niet gezocht de volgende dag(en)/weken, vond er geen huiszoeking plaats, noch werd uw familie onder druk gezet om de video te bezorgen. Uw uitleg hiervoor kon geenszins overtuigen. U bleef vaag en u stelde dat u wel problemen had, maar niet met de overheid en wel met de broer van Evkurov en 'waarschijnlijk begrepen ze wel dat ik iets zou ondernemen, mocht het officieel gegaan zijn, dan zouden ze me niet laten gaan, vanaf de eerste dag niet' (CGVS2, pg 9). Er kan redelijkerwijs niet ingezien worden waarom het gegeven dat u niet door de overheid zelf vervolgd werd, zou verklaren dat er gedurende enkele maanden niets meer gebeurde noch met u, noch met uw familieleden die op hetzelfde adres in Ingoesjetïë bleven wonen, nadat u de afspraak de dag na uw vasthouding niet nagekomen was.

Het lijkt ook onwaarschijnlijk dat uw vervolgers enerzijds de grote middelen niet schuwden om u onder druk te zetten om de video-opname af te geven en anderzijds niet eens een huiszoeking zouden uitgevoerd hebben om andere mediadragers op te sporen (CGVS1, pg 18). U kon in de tijd die verlopen was tussen het ongeluk en de aanhouding de volgende ochtend kopieën gemaakt hebben en

opgeslagen hebben op andere mediadragers, zoals andere gsm's, usb-sticks, cd-roms, enzovoort, kopieën verzonden hebben naar andere personen of de video op internet gepost hebben. U verklaarde dat ze uw gsm meenamen en bekeken (CGVS1, pg 17). U had echter nog andere gsm-toestellen thuis, die ze niet meenamen (CGVS1, pg 18). Ook nadat u zelf gevlucht was, werd uw woning niet doorzocht (CGVS1, pg 18). U had nochtans een dag de tijd gekregen om de video te bezorgen, u was deze afspraak niet nagekomen en u was op de vlucht geslagen, zodat het erg merkwaardig is dat uw vervolgers dan niet eens nagingen of er nog iets aan te treffen was in uw woning en of ze de video nog konden bemachtigen.

Tot slot komt het weinig logisch over dat de entourage van Uvais Evkurov u in 2012 zou vervolgen omdat u een video-opname gemaakt had van een ongeluk waarvoor de broer van de president verantwoordelijk was en daarbij de grote middelen zou inzetten, namelijk een inval in uw woning, een vasthouding en het opleggen van een deadline met doodsb bedreiging, zonder hier uiteindelijk verder gevolg aan te geven om u dan in 2017 alsnog op te sporen en u en uw familie plots te bedreigen omwille van de video-opname van 2012. Uw verklaring voor dit tijdsverloop kon geenszins overtuigen. Gevraagd hoe het kon dat men u ineens vijf jaar later kon opsporen, verklaarde u dat ze wel bij uw familie langs kwamen in Ingoesjetië om naar u te vragen en dat ze ermee dreigden u op te sporen (CGVS notities persoonlijk onderhoud 24 mei 2018, hierna CGVS1, pg 12). Uit uw latere verklaringen blijkt echter dat het in eerste instantie de wijkagent was die langs kwam om louter naar u te informeren. Pas in oktober 2017 werd uw familie plots daadwerkelijk bedreigd en dit door mensen in burger (CGVS2, pg 9-11). U meende dat uw probleem terug prangender werd en dat u opgespoord werd in Kazachstan omdat er presidentsverkiezingen zouden plaatsvinden in Ingoesjetië. Daarna zou president Evkurov niet langer aan de macht zijn en zou hij zijn broer Uvais niet meer kunnen beschermen. Uvais Evkurov zou dan een risico lopen op bloedwraak door de familie van de slachtoffers van het verkeersongeluk. Daarom wilde de entourage van Evkurov u als getuige onschadelijk maken (CGVS1, pg 18). De presidentsverkiezingen in Ingoesjetië zullen volgens de beschikbare informatie, die toegevoegd werd aan uw dossier, worden gehouden in september 2018. In dit opzicht is het dan ook merkwaardig dat er sinds de aanval op 9 november 2017 kennelijk niets meer gebeurd is en dat u niet meer gezocht werd in Kazachstan. Uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt immers dat zij nog contact heeft met haar familie in Kazachstan, zodat jullie op de hoogte zouden zijn van eventuele nieuwe incidenten. Zij verklaarde stellig dat er niets meer gebeurd is sinds jullie vertrek (CGVS notities persoonlijk onderhoud T.M. (...), 28 juni 2018, pg 8 en 9). Dit ondermijnt in ernstige mate uw stelling dat u alsnog opgespoord werd, ruim vijf jaar later, omdat ze u moesten uit de weg ruimen voor de verkiezingen en de aankomende wissel van de macht.

Tevens werd vastgesteld dat uw verklaringen over de problemen die uw familie in Ingoesjetië zou gekend hebben naar aanleiding van de video-opname die u gemaakt had, niet konden overtuigen:

Zoals gezegd, verklaarde u dat het een paar maanden duurde vooraleer men u kwam zoeken. U bleef uiterst vaag over dit moment, nochtans de eerste concrete indicatie nadat u halsoverkop naar Kazachstan moest vluchten dat uw problemen nog niet opgelost waren. U verklaarde dat het misschien een paar maanden na uw vertrek was (CGVS2, pg 9). De wijkagent kwam langs bij uw moeder om u te zoeken. Uw moeder had u gebeld om dit te melden. U kon zelfs niet bij benadering zeggen over hoeveel maanden het ging. U bleef vaag, zei dat u het niet concreet kon zeggen, dat er ook een periode was na uw vertrek dat er niets gebeurde. U kon niet meer zeggen of u erover gesproken had met uw echtgenote, wat toch ook opmerkelijk is (CGVS2, pg 9). Aangaande de volgende keren dat u gezocht werd in Ingoesjetië bleef u eveneens vaag. U stelde dat de volgende keer drie maanden nadien was en dat ze 'misschien een keer per drie maanden kwamen om u te zoeken' (CGVS2, pg 9). U verklaarde dat dit zo was gedurende al de jaren dat u in Kazachstan verbleef (CGVS2, pg 9). Uw echtgenote was hier helemaal niet van op de hoogte. Zij had enkel weet van twee incidenten bij uw familie in 2017 (CGVS2 echtgenote, pg 7). Zij had niet gehoord dat u gezocht werd bij uw familie in Ingoesjetië in 2012, 2013, 2014, 2015 en 2016 (CGVS2 echtgenote, pg 7). Dit is opmerkelijk aangezien deze bezoeken bij uw familie de enige concrete indicatie vormden dat uw problemen nog niet opgelost waren en u verklaarde dat u aan uw vrouw wel verteld had dat het gebeurde dat er mensen langs kwamen (CGVS1, pg 9). Zodoende mag verwacht worden dat uw echtgenote daar beter van op de hoogte zou zijn. Hetzelfde geldt voor de vaststelling dat uw echtgenote niet wist dat u niet enkel bij uw moeder gezocht werd, maar ook bij andere familieleden zoals uw ooms en neven (CGVS2 echtgenote, pg 7 en CGVS2, pg 10 en 11).

Uw verklaringen over het aantal bezoeken dat uw familie kreeg waarbij mensen op zoek waren naar u waren onderling trouwens weinig consistent. Gevraagd over hoeveel dergelijke bezoeken het in totaal ging, stelde u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat het misschien om zes à zeven bezoeken ging (CGVS1, pg 18). Indien deze bezoeken ongeveer om de drie maanden zouden plaatsgevonden hebben in de periode tussen juli 2012 tot november 2017, zou dat echter resulteren in meer dan vijftien bezoeken, zodat uw schatting van zes à zeven bezoeken geen steek houdt. Te meer omdat u bij de

DVZ aangaf dat er altijd naar u gevraagd en gezocht werd, maar dit de laatste periode meer gebeurde (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5). Bovendien kon u dezelfde vraag over het totale aantal bezoeken bij uw familie tijdens het tweede persoonlijk onderhoud niet meer beantwoorden. U had geen idee en u had de bezoeken niet geteld, daarbij had uw moeder u mogelijks niet alles verteld en waren er misschien meer bezoeken geweest (CGVS2, pg 11). Dit kan geenszins overtuigen.

Aangaande de bezoeken bij uw familie in 2017 stemden uw verklaringen en deze van uw echtgenote onderling bovendien niet overeen. Volgens u kwamen ze langs bij uw moeder om u te zoeken begin oktober 2017 (CGVS2, pg 10). Wanneer men daarvoor was langs gekomen, kon u met geen mogelijkheid zeggen. U wist het niet meer en kon niets concreets zeggen (CGVS2, pg 10). Uw echtgenote verklaarde echter dat u haar gezegd had dat ze een keer langs kwamen drie maanden voor het incident (de aanval van 9 november 2017) en een maand voor het incident (CGVS2 echtgenote, pg 7), zodat het uiterst opmerkelijk is dat zij dit wel nog zou weten en u niet. Daarbij poneerde u dat uw moeder bij het laatste bezoek concreet bedreigd werd en dat u dit aan uw echtgenote verteld had (CGVS2, pg 9 en 11). Uw echtgenote had echter geen weet van bedreigingen jegens uw familieleden (CGVS2 echtgenote, pg 7). Ze wist niet wat er toen gebeurd was bij uw moeder, ze dacht niet dat uw moeder bedreigd werd en ze had ook geen weet van eventuele bedreigingen op andere momenten, of die er al dan niet geweest waren. Ze voegde als uitleg voor haar onwetendheid toe dat u zoiets nooit aan haar zou vertellen, omdat ze heel emotioneel is, zich van alles inbeeldt en u niet over alles wil praten (CGVS2 echtgenote, pg 7 en 8). Deze uitleg volstaat echter niet omdat u uitdrukkelijk verklaard had dat u uw echtgenote wel degelijk ingelicht had over de bedreigingen aan het adres van uw moeder (CGVS2, pg 11). Uw versie en deze van uw echtgenote vallen dan ook onderling niet te rijmen. Dit bleek eens te meer toen uw echtgenote verklaarde dat uw moeder u gezegd had, dat ze wisten dat u in Kazachstan was (CGVS2 echtgenote, pg 8). U daarentegen verklaarde dat u niet kon weten of uw belagers bij het laatste bezoek aan uw familie wisten of u in Kazachstan verbleef of niet (CGVS2, pg 10). U sprak daar niet over met uw moeder en uw moeder kon u aldus niet waarschuwen (CGVS2, pg 10).

De geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas werd naast de gebrekkige logica en de inconsistenties en vaagheden met betrekking tot de bezoeken die uw familie in Ingoesjetïë kreeg, verder ondergraven door uw flagrante gebrek aan interesse in de situatie van uw vriend M.B. (...). U verklaarde dat u tijdens uw aanhouding gezegd werd dat uw vriend M.B. (...) op dat moment ook aangehouden was en dat hij verklaard had dat u de video niet gewist had (CGVS1, pg 9). U zou dan gevraagd hebben of u uw vriend kon zien, en ze zouden u verteld hebben dat hij niet meer in staat was om te praten (CGVS1, pg 9), wat impliceert dat hij zwaar toegetakeld zou geweest zijn. Na uw vrijlating hebt u echter op geen enkel moment contact opgenomen met uw vriend om na te gaan wat met hem gebeurd was en of het waar was wat men u verteld had (CGVS1, pg 19). Dit is uiterst merkwaardig, gezien het om een goede vriend van u ging die rechtstreeks bij uw probleem betrokken was. U had hem mogelijks in gevaar gebracht door hem de video te laten zien. Uw echtgenote verklaarde dat u hem quasi dagelijks zag (CGVS1 echtgenote, pg 5). U vernam enkel via uw familie dat hij geen problemen meer zou gehad hebben (CGVS1, pg 15-16). U wist niet of uw vriend M.B. (...) met iemand anders gesproken had over de opname die u hem had laten zien (CGVS, pg 19). U had geen idee en zei dat u niet met hem sprak (CGVS, pg 19). Nochtans kon uw vriend eventueel ook informatie verspreid hebben of de familie van de slachtoffers gecontacteerd hebben, waardoor zij te weten kwamen dat Uvais Evkurov de schuldige was, zodat het zeer merkwaardig is dat u zelfs geen moeite deed om dit na te gaan. U wist niet of uw vriend effectief aangehouden geweest was en vast gehouden werd zoals u (CGVS2, pg 11). U wist dit niet, want u had geen contact met hem. U had enkel van uw broer, die M.B. (...) de volgende dag gezien had, gehoord dat hij niets mankeerde (CGVS2, pg 11). U wist evenmin of er ook bezoekjes plaats gevonden hadden bij M.B. (...) om naar u te informeren (CGVS2, pg 12). Uw uitleg voor uw gebrek aan interesse was dat u M.B. (...) niet wilde contacteren (CGVS, pg 19). U wilde niet dat iemand uw telefoonnummer kende en u wilde niet dat iemand wist waar u was (CGVS, pg 19). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud beweerde u geen tijd gehad te hebben om met om het even wie te bellen (CGVS2, pg 11). U wou niet uitzoeken wat er met M. (...) gebeurd was en of er later nog iets met hem gebeurd was, omdat hij misschien kon opgepakt worden of afgeluisterd zou worden, wat u wilde vermijden (CGVS2, pg 12). Dit komt weinig aannemelijk over, gezien u gemiddeld drie maal per week contact had met uw familie per telefoon (CGVS2, pg 8), zodat blijkt dat voldoende tijd had om te bellen en dat u geen schrik had om te telefoneren. Bovendien hoefde u bij contact met M.B. (...) uw verblijfplaats niet mee te delen. Daarbij beschikte u nog over andere mogelijkheden om meer informatie over M. (...) te verkrijgen. U verklaarde namelijk dat uw familie bij hem in de buurt woonde, een straat verderop (CGVS, pg 16). Gewezen op de mogelijkheid om het aan uw familieleden te vragen om eens bij M. (...) te informeren, kon u geen uitleg meer geven en zei u gewoon 'neen' (CGVS2, pg 12).

Uw gebrek aan interesse en vaagheid manifesteerde zich ook met betrekking tot de bloedwraak waardoor uw probleem terug actueel geworden zou zijn. U kon zelfs niet zeggen welke familie wraak

zou willen nemen op de broer van de president (CGVS1, pg 12). U had geen idee en had dit niet gevraagd. Nochtans kon u op eenvoudige wijze vernemen hebben van welke familie de slachtoffers waren, vermits hun naam in meerdere nieuwsartikels over het auto-ongeluk vermeld wordt (zie informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier). U wist niet of er iets in de media verschenen was over het auto-ongeluk, u ging dit niet na, wat op zich al merkwaardig is (CGVS1, pg 15). Indien u getuige was van een dergelijk ingrijpende gebeurtenis waarbij de broer van de president zijn verantwoordelijkheid ontliet, zou toch verwacht worden dat u zich verder zou willen informeren over die gebeurtenis en dat u alle mogelijkheden zou willen benutten om zoveel mogelijk te weten te komen over het ongeluk. De informatie die u wel had over de bloedwraak was louter op geruchten gebaseerd die u van uw moeder hoorde (CGVS1, pg 19). U verklaarde dat de familie van de slachtoffers zou weten dat Uvais de verantwoordelijke was voor het ongeluk omdat de bewaker die naast hem zat in de wagen en die aan het stuur gezet werd, dit verteld zou hebben. Die man was twee of drie dagen na het ongeluk overleden in het ziekenhuis en zou dit aan zijn familie gezegd hebben en wel omdat men waarschijnlijk bloedwraak jegens hem of zijn familie wilde nemen, waardoor hij zou gezegd hebben dat hij niet de dader was (CGVS1, pg 19). U voegde toe dat het niet zeker was of het waar was of niet en het bleek louter om veronderstellingen te gaan (CGVS1, pg 19). U wist niet of er inmiddels bemiddeld werd tussen de familie die bloedwraak wil nemen en de familie Evkurov (CGVS, pg 19), wat nochtans van groot belang zou kunnen zijn voor uw eigen positie als mogelijke getuige. Evenmin wist u of er een onderzoek gevoerd werd naar het ongeluk (CGVS1, pg 15). U kon enkel veronderstellen dat dit wellicht het geval was, dat de slachtoffers misschien beschuldigd waren, maar u was vertrokken en u wist niet hoe dit verder gegaan was (CGVS1, pg 15).

Voorts werd vastgesteld dat u zich niet informeerde over het verdere verloop van uw problemen sinds uw vertrek uit Kazachstan. U wist niet of uw familie nog lastig gevallen werd en of u nog gezocht wordt, u had niets vernomen (CGVS2, pg 11). U verklaarde dat u voor het laatst contact had met uw familie in 2017 toen u in Kazachstan verbleef (CGVS1, pg 5). De reden voor het verbreken van alle contact was dat u opgespoord werd in Kazachstan en dat dit te maken had met het contact dat u met haar (uw moeder) had, u wilde vermijden dat u terug kon opgespoord worden (CGVS1, pg 5), aldus uw verklaringen tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Ook op dit punt waren uw verklaringen echter niet consistent. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelde u immers dat u met niemand contact wilde hebben om te vermijden dat u opgespoord kon worden (CGVS2, pg 12). U vermeldde echter geenszins dat u al een keer opgespoord werd door de contacten met uw familie. U stelde daarentegen dat u niet wist hoe u opgespoord werd en dat ze connecties hebben en u via hun connecties kunnen vinden (CGVS2, pg 12). Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u na aankomst in België nog contact hebt gehad met uw familie, al dan niet rechtstreeks. U verklaarde namelijk dat u nog probeerde aan documenten te komen in verband met de klacht die uw familie neerlegde bij de politie over uw vasthouding. Toen u naar uw documenten gevraagd werd en u gezegd werd dat u zoveel mogelijk documenten moest brengen, -hiermee refereert u naar het interview bij de DVZ (zie vragenlijst CGVS 8 januari 2018, punt 1)- ging uw moeder naar de wijkagent om te vragen naar de aangiftes, maar deze had gezegd dat dit niet meer mogelijk was omdat het te lang geleden was (CGVS1, pg 17). Uw verklaringen over het niet onderhouden van contact met uw familie zijn dan ook niet plausibel. Zodoende hebt u geen afdoende verklaring geboden voor uw gebrek aan interesse in het verder verloop van uw problemen.

Tot slot kan ook geen geloof gehecht worden aan uw reisroute. U verklaarde dat jullie vanuit Belarus naar Polen waren gereisd verborgen in de laadruimte van een vrachtwagen. Daar stapten jullie over op een personenwagen die jullie naar België bracht (CGVS2, pg 5-6). U wist echter niet waar jullie de grens zijn overgestoken of welke route gevolgd werd (CGVS2, pg 5). Volgens u waren er geen concrete afspraken gemaakt met de smokkelaar of de chauffeur over wat u moest doen in geval er controle was en indien jullie ontdekt zouden worden (CGVS2, pg 5). Er zou jullie enkel gezegd geweest zijn dat jullie moesten stil zijn. Erop gewezen dat de kans op controle wel reëel was, bleef u vaag, u zei dat u niet wist hoe het gedaan had, waarom hij jullie meenam en u herhaald dat jullie stil moesten zijn (CGVS2, pg 6). Deze verklaring is niet aannemelijk gelet op de ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Voor vrachtwagens wordt hierbij in Polen ook gebruik gemaakt van geavanceerde technische middelen, zoals CO2 detectieapparatuur, drugshonden, micro-search en x-ray scans. Zodoende is het niet plausibel dat u met uw passeur geen afspraken gemaakt heeft over wat u moest doen in geval van ontdekking bij een dergelijke controle. Dit doet dan ook vermoeden dat u uw internationaal Russisch paspoort, waarvan u verklaarde dat het in beslag werd genomen door de smokkelaar toen jullie in een vrachtwagen op illegale wijze de Schengenzone binnen reisden (CGVS1, pg 7), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte

informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Dit vermoeden wordt nog versterkt doordat uw verklaringen over dit paspoort op verschillende vlakken niet overtuigend waren. Zo zou de smokkelaar gezegd hebben dat de documenten bij hem moesten blijven en dat deze zouden teruggegeven worden eens jullie ter plaatse waren. Bij het overstappen in een andere auto dacht u dat hij uw documenten gegeven had aan de andere chauffeur, maar dit bleek niet het geval te zijn. Hetzelfde geldt voor het internationaal paspoort van uw echtgenote (CGVS1 echtgenote, pg 4). Het komt niet aannemelijk over dat u bij het wisselen van voertuig en chauffeur niet zou nagaan of u uw documenten zoals afgesproken terug kreeg of dat de nieuwe chauffeur de documenten bij zich had. Het ging immers om uw internationaal paspoort, toch geen document waar u onzorgvuldig zou mee omspringen. Uw verklaringen over de uitreiking van uw internationaal paspoort waren dan weer onaannemelijk vaag. U zou uw meest recente internationaal Russisch paspoort gekocht hebben tegen betaling vanuit Kazachstan. Alles zou geregeld zijn door een oom van uw vrouw. Hoe hij dit concreet regelde, wist u echter niet. U wist niet bij welke dienst hij uw paspoort regelde, aangezien u in Kazachstan was. U wist slechts dat de oom van uw vrouw uw binnenlands paspoort meenam, naar daar ging en alles regelde (CGVS 2, pg 3).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen, maakt dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw vluchtrelaas. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus conform art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Er dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen, met name de gezondheidsproblemen van uw zoon A. (...) (een aangeboren afwijking aan de nieren, CGVS1, pg 11), geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980."

De door u neergelegde identiteitskaart staft enkel uw identiteit en nationaliteit, gegevens die op zich niet betwist worden door het CGVS, en doet dan ook niets af aan de vaststellingen die gedaan werden omtrent het vluchtrelaas van uw echtgenoot.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekende partijen wijzen er bij hun uiteenzetting van de feiten bijkomend op dat de positieve stemming die over het algemeen heerst in Ingoesjetië omslaat wanneer men in aanraking komt met de autoriteiten en benadrukken dat zij eerst trachtten om in Kazachstan te verblijven vooraleer zij naar Europa vluchtten.

Verder willen verzoekende partijen benadrukken dat verzoekster in 2013 "waarschijnlijk" naar aanleiding van de beleefde feiten een kind met fysieke problemen ter wereld bracht. Sederdien proberen verzoeker en de families van verzoekende partijen verzoekster zoveel mogelijk te sparen.

2.2. Verzoekende partijen beroepen zich in een enig middel op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4 en 48/7 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), artikel 149 van de Grondwet, "het beginsel van behoorlijk bestuur (...)", artikel 3 van het EVRM, artikel 1 van de Conventie van Genève, artikel 17 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en den rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (PR CGVS) en artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004.

Vervolgens geven zij een algemene en theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en een aantal van de aangevoerde bepalingen.

Verzoekende partijen betogen dat de bestreden beslissing enkel is gebaseerd op tegenstrijdigheden of omissies en vinden dit een subjectieve interpretatie. Verzoekende partijen verwijten het CGVS dat zij met de gehanteerde kritiek niet werden geconfronteerd.

Verzoekende partijen stellen dat zij niet verantwoordelijk gesteld kunnen worden voor de onlogische handelingen van hun vervolgers.

Verzoekende partijen weten niet en kunnen ook niet weten of de verplaatsing op de dag van het incident al dan niet officieel was en in welke hoedanigheid de broer van de president aanwezig was. Verzoeker kan ook niet preciseren wie er voor het accident verantwoordelijk was en welke de precieze omstandigheden waren. Deze onbekende elementen kunnen echter belang hebben op de *modus operandi* van de mensen die verzoeker achtervolgden en die volgens het CGVS onlogisch was. Het CGVS redeneert voorts ten onrechte vanuit het standpunt dat handelingen vanwege de overheid logisch moeten zijn.

Verzoeker benadrukt er getuige van te zijn geweest hoe de broer van de president zijn verantwoordelijkheid in het accident trachtte te ontlopen middels een chauffeurswissel. Het CGVS houdt er geen rekening mee dat het accident plaatsvond in een land waar bloedwraak wordt toegepast. De gevolgen van een ongeval zijn er niet te onderschatten.

Het CGVS houdt er evenmin rekening mee dat het ongeval geen voorziene of geplande gebeurtenis was. Er werd snel geïmproviseerd en hetgeen verzoeker filmde duurde slechts enkele minuten. Het geïmproviseerde deel kan voor een gebrek aan logica zorgen.

De mensen uit de omgeving van de broer van de president konden verder geen gebruik maken van het parket om verzoeker op te sporen en een huiszoeking te laten doen. Zij moesten daarvoor een reden geven. Het resultaat van zulk onderzoek ontsnapte ook aan die mensen in het geval waarin er tegen verzoeker een officiële zaak werd gestart. De mensen uit de omgeving van de broer van de president hadden er dus geen voordeel bij dat de zaak officieel werd. Dit kan een geloofwaardige verklaring zijn voor het ontbreken van een huiszoeking.

Verzoeker kent de precieze rol van zijn vriend B. niet. Zijn broer zag deze persoon daags nadien wel op straat en hij zag er op het eerste zicht goed uit. Daardoor was verzoeker gerustgesteld. Verder dacht hij zelfs dat B. niet eens aangehouden werd. Bovendien dacht verzoeker dat het misschien veiliger was om met B. geen contact meer te hebben. Verzoeker stelt vast dat ook B. geen contact meer zocht. Via zijn eigen broer, kon verzoeker vernemen dat B. het goed stelt en zelfs werkzaam was bij een officiële structuur. Hij stelt zich thans de vraag of zijn vriend met dit werk werd omgekocht. Verzoeker kan geen zekerheid hebben en kan enkel hypothesen aanreiken over de situatie.

Verzoekende partijen benadrukken aangaande de aangehaalde tegenstrijdigheden tussen hun verklaringen verder dat verzoekster diep geschokt was door de gebeurtenissen. Voorts wijzen zij op de geboorte in 2013 van hun zoontje met problemen. Zij hadden dus ook met diens levensbedreigende ziekte te kampen. De cultuur in Ingoesjetië spoort de man verder aan om zijn problemen te verzwijgen en zijn echtgenote hiervan niet op de hoogte te brengen. Verzoeker wilde verzoekster nog extra sparen door haar kwetsbare profiel. Hij ziet verder niet in welk voordeel het met zich zou hebben gebracht om alle lasten te delen of alles tot in detail te bespreken. Hij zou verzoekster hiermee alleen extra angstig en bezorgd hebben gemaakt, zonder de situatie hiermee te veranderen. Het CGVS hield geen rekening met de gebruiken en situatie van verzoekende partijen.

Verzoeker kon geen duiding geven over het bezoek door de wijkagent omdat zijn moeder de ontmoeting niet letterlijk beschreef. Verzoeker weet dat de agent regelmatig alle huizen in de wijk bezoekt om wijzigingen te noteren en de registers bij te houden. Dit gebruik is reeds enkele jaren ingevoerd, waarschijnlijk in het kader van de strijd tegen het terrorisme en het opvolgen van Syriëstrijders. Volgens verzoeker kadert het bezoek dus in routine-bezigheden van de wijkagent. Niettemin is het zo dat het bezoek tot gevolg kon hebben dat zijn afwezigheid werd genoteerd, kortom dat er een pv werd opgesteld. Verzoeker kan aldus met een zekere graad van zekerheid ervan uit gaan dat zijn afwezigheid werd gesignaleerd in Ingoesjetië.

Verzoeker was in Kazachstan verplicht om openlijk te gaan werken om zijn gezin te onderhouden. Dit leidde er vermoedelijk toe dat hij aldaar opnieuw kon worden opgespoord.

Verzoekende partijen verwijten het CGVS verder dat er niet wordt gemotiveerd omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verder wijzen zij erop dat zij geen intern

vluchtalternatief hebben in de Russische Federatie. Verzoekende partijen wijzen op het corrupte en autoritaire regime in Ingoesjetië en op het conflict aldaar tussen de overheid en de imams.

2.3. Verzoekende partijen vragen gelet op het voorgaande om aan hen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) is een administratieve overheid en behoort niet tot de rechtelijke macht. Derhalve kan artikel 149 van de Grondwet *in casu* niet dienstig worden aangevoerd.

3.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekende partijen duiden niet op welk(e) beginselen zij doelen waar zij gewag maken van *“het beginsel van behoorlijk bestuur (...)”*. Evenmin werken zij in het verzoekschrift concreet uit waaruit de schending bestaat. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.3. Dient voorts te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 verstreek blijkens artikel 38 van deze richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

3.4. De aangevoerde schending van artikel 17, § 2 PR CGVS kan evenmin worden aangenomen. Dient immers te worden opgemerkt dat het loutere feit dat verzoekende partijen met bepaalde tegenstrijdigheden in hun gezegden niet zouden zijn geconfronteerd geen afbreuk doet aan het bestaan ervan. Het vaststellen van de tegenstrijdigheden is tijdens het persoonlijk onderhoud zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoekende partijen als enige personen in principe wel kunnen weten wat zij eerder hebben verklaard. Voormeld artikel voorziet verder slechts in de verplichting om de asielzoeker met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer deze tijdens het persoonlijk onderhoud worden vastgesteld. Daarenboven genieten verzoekende partijen in het kader van onderhavige beroepsprocedure de mogelijkheid om middels het verzoekschrift eventuele tegenstrijdigheden of onduidelijkheden recht te zetten.

3.5. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissingen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekende partijen in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

3.7. In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat verzoekende partijen de inhoud van de bestreden beslissingen weerleggen noch betwisten waar gesteld wordt dat er geen elementen konden worden vastgesteld waaruit in hun hoofde bijzondere procedurele noden konden blijken, dat redelijkerwijze kan

worden aangenomen dat hun rechten werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

3.8. Wat betreft de medische problemen van de zoon van verzoekende partijen, wordt in de bestreden beslissingen verder terecht aangegeven:

“Er dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen, met name de gezondheidsproblemen van uw zoon A. (...) (een aangeboren afwijking aan de nieren, CGVS1, pg 11), geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.” Verzoekende partijen betwisten dit overigens niet.

3.9. Dient voorts te worden opgemerkt dat, zoals in de bestreden beslissingen eveneens op correcte wijze is geschied, op basis van de verklaringen en stukken opgenomen in het administratief dossier, het onderhavige verzoek om internationale bescherming voor zover dit verzoeker betreft en gelet op verzoekers herkomst van Ingoesjetij en Russische nationaliteit moet worden onderzocht ten aanzien van de Russische Federatie en voor zover dit verzoekster betreft en gelet op verzoeksters herkomst en staatsburgerschap van Kazachstan moet worden onderzocht ten aanzien van Kazachstan.

3.10. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen daarbij en voor wat de hoger nog niet besproken elementen betreft in hetgeen volgt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.11. Verzoekende partijen stellen hun respectieve landen van herkomst te zijn ontvlucht en niet te kunnen terugkeren naar deze landen omwille van de problemen die verzoeker zou hebben gekend in Ingoesjetij en die zich nadien zouden hebben verdergezet in Kazachstan.

Omtrent deze problemen, wordt in de bestreden beslissingen echter vooreerst met recht gemotiveerd:

“Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw vluchtrelaas gekenmerkt wordt door een onwaarschijnlijk en weinig logisch verloop. U kon voor het gebrek aan logica geen aannemelijke verklaring verstrekken: Zo komt het weinig logisch over dat u, nadat u aangehouden en ondervraagd werd over de video-opname, één dag de tijd kreeg, namelijk tot de volgende avond, om de opname te bezorgen (CGVS1, pg 10) en dat het vervolgens nog meerdere maanden duurde vooraleer er nog iets gebeurde. U verklaarde namelijk dat men u voor het eerst kwam zoeken bij uw familie in Ingoesjetij enkele maanden na uw vertrek naar Kazachstan (CGVS2, pg 9). Daarenboven was het toen de wijkagent die langskwam om te vragen waar u was en niet de mensen van Evkurov (CGVS2, pg 9). Indien deze video-opname zo belangrijk was voor uw vervolgers dat ze u daarvoor meerdere uren zouden vasthouden en ondervragen om u vervolgens een termijn van één dag te geven om de video te bezorgen waarbij u gezegd werd dat u het filmpje moest bezorgen als u wilde leven (CGVS2, pg 9), houdt het geen steek dat er niets gebeurde toen u de afspraak niet nakwam en de video niet bezorgde binnen de afgesproken termijn. U kon de gevraagde video-opname niet bezorgen, want u had deze reeds gewist (CGVS1, pg 9 en 15) en u vluchtte meteen richting Kazachstan. U kwam de afspraak niet na en toch werd u niet gezocht de volgende dag(en)/weken, vond er geen huiszoeking plaats, noch werd uw familie onder druk gezet om de video te bezorgen. Uw uitleg hiervoor kon geenszins overtuigen. U bleef vaag en u stelde dat u wel problemen had, maar niet met de overheid en wel met de broer van Evkurov en ‘waarschijnlijk begrepen ze wel dat ik iets zou ondernemen, mocht het officieel gegaan zijn, dan zouden ze me niet laten gaan, vanaf de eerste dag niet’ (CGVS2, pg 9). Er kan redelijkerwijs niet ingezien worden waarom het gegeven dat u niet door de overheid zelf vervolgd werd, zou verklaren dat er gedurende enkele maanden niets meer gebeurde noch met u, noch met uw familieleden die op hetzelfde adres in Ingoesjetij bleven wonen, nadat u de afspraak de dag na uw vasthouding niet nagekomen was. Het lijkt ook onwaarschijnlijk dat uw vervolgers enerzijds de grote middelen niet schuwden om u onder druk te zetten om de video-opname af te geven en anderzijds niet eens een huiszoeking zouden uitgeoefend hebben om andere mediadragers op te sporen (CGVS1, pg 18). U kon in de tijd die verlopen

was tussen het ongeluk en de aanhouding de volgende ochtend kopieën gemaakt hebben en opgeslagen hebben op andere mediadragers, zoals andere gsm's, usb-sticks, cd-roms, enzovoort, kopieën verzonden hebben naar andere personen of de video op internet gepost hebben. U verklaarde dat ze uw gsm meenamen en bekeken (CGVS1, pg 17). U had echter nog andere gsm-toestellen thuis, die ze niet meenamen (CGVS1, pg 18). Ook nadat u zelf gevlucht was, werd uw woning niet doorzocht (CGVS1, pg 18). U had nochtans een dag de tijd gekregen om de video te bezorgen, u was deze afspraak niet nagekomen en u was op de vlucht geslagen, zodat het erg merkwaardig is dat uw vervolgers dan niet eens nagingen of er nog iets aan te treffen was in uw woning en of ze de video nog konden bemachtigen.

Tot slot komt het weinig logisch over dat de entourage van Uvais Evkurov u in 2012 zou vervolgen omdat u een video-opname gemaakt had van een ongeluk waarvoor de broer van de president verantwoordelijk was en daarbij de grote middelen zou inzetten, namelijk een inval in uw woning, een vasthouding en het opleggen van een deadline met doodsb bedreiging, zonder hier uiteindelijk verder gevolg aan te geven om u dan in 2017 alsnog op te sporen en u en uw familie plots te bedreigen omwille van de video-opname van 2012. Uw verklaring voor dit tijdsverloop kon geenszins overtuigen. Gevraagd hoe het kon dat men u ineens vijf jaar later kon opsporen, verklaarde u dat ze wel bij uw familie langs kwamen in Ingoesjetië om naar u te vragen en dat ze ermee dreigden u op te sporen (CGVS notities persoonlijk onderhoud 24 mei 2018, hierna CGVS1, pg 12). Uit uw latere verklaringen blijkt echter dat het in eerste instantie de wijkagent was die langs kwam om louter naar u te informeren. Pas in oktober 2017 werd uw familie plots daadwerkelijk bedreigd en dit door mensen in burger (CGVS2, pg 9-11). U meende dat uw probleem terug prangender werd en dat u opgespoord werd in Kazachstan omdat er presidentsverkiezingen zouden plaatsvinden in Ingoesjetië. Daarna zou president Evkurov niet langer aan de macht zijn en zou hij zijn broer Uvais niet meer kunnen beschermen. Uvais Evkurov zou dan een risico lopen op bloedwraak door de familie van de slachtoffers van het verkeersongeluk. Daarom wilde de entourage van Evkurov u als getuige onschadelijk maken (CGVS1, pg 18). De presidentsverkiezingen in Ingoesjetië zullen volgens de beschikbare informatie, die toegevoegd werd aan uw dossier, worden gehouden in september 2018. In dit opzicht is het dan ook merkwaardig dat er sinds de aanval op 9 november 2017 kennelijk niets meer gebeurd is en dat u niet meer gezocht werd in Kazachstan. Uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt immers dat zij nog contact heeft met haar familie in Kazachstan, zodat jullie op de hoogte zouden zijn van eventuele nieuwe incidenten. Zij verklaarde stellig dat er niets meer gebeurd is sinds jullie vertrek (CGVS notities persoonlijk onderhoud T.M. (...), 28 juni 2018, pg 8 en 9). Dit ondermijnt in ernstige mate uw stelling dat u alsnog opgespoord werd, ruim vijf jaar later, omdat ze u moesten uit de weg ruimen voor de verkiezingen en de aankomende wissel van de macht."

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van de veelheid aan voormelde, pertinente motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Met de loutere herhaling van de verklaring dat de mensen uit de entourage van de broer van de president niet opereerden of wilden opereren langs de officiële weg, doen zij aan deze motieven namelijk hoegenaamd geen afbreuk en bieden zij voor de geheel onlogische gang van zaken niet de minste verklaring. De Raad treedt verweerder bij waar deze motiveert dat redelijkerwijze niet kan worden ingezien hoe het gegeven dat verzoeker niet door de overheid zelf werd vervolgd, zou kunnen verklaren dat er na de initiële, drastische en kordate, jegens hem genomen maatregelen (waaronder een aanhouding, een ondervraging, een geboden deadline van één dag en hieraan gekoppelde doodsb bedreigingen), dermate lang niets meer gebeurde. Dat zijn vervolgers, indien deze werkelijk op de door verzoeker gemaakte beelden uit waren en ondanks dat zij klaarblijkelijk connecties hadden in hogere kringen, dermate lang niets anders zouden hebben ondernomen en noch verzoeker, noch diens woning, noch diens familie zouden hebben benaderd is hoegenaamd niet geloofwaardig. Verzoekende partijen bieden daarenboven niet de minste verklaring voor de gedane vaststellingen inzake het lange tijdsverloop tussen de aangevoerde feiten en de plotselinge vervolging eind 2017 en inzake het gegeven dat zich, in weerwil van de door verzoeker geboden verklaring, ook sedertdien geen nieuwe feiten hebben voorgedaan.

Verder wordt omtrent de door verzoekende partijen aangevoerde problemen en vrees in de bestreden beslissingen terecht gesteld:

"Tevens werd vastgesteld dat uw verklaringen over de problemen die uw familie in Ingoesjetië zou gekend hebben naar aanleiding van de video-opname die u gemaakt had, niet konden overtuigen:

Zoals gezegd, verklaarde u dat het een paar maanden duurde vooraleer men u kwam zoeken. U bleef uiterst vaag over dit moment, nochtans de eerste concrete indicatie nadat u halsoverkop naar Kazachstan moest vluchten dat uw problemen nog niet opgelost waren. U verklaarde dat het misschien een paar maanden na uw vertrek was (CGVS2, pg 9). De wijkagent kwam langs bij uw moeder om u te zoeken. Uw moeder had u gebeld om dit te melden. U kon zelfs niet bij benadering zeggen over hoeveel maanden het ging. U bleef vaag, zei dat u het niet concreet kon zeggen, dat er ook een periode was na

uw vertrek dat er niets gebeurde. U kon niet meer zeggen of u erover gesproken had met uw echtgenote, wat toch ook opmerkelijk is (CGVS2, pg 9). Aangaande de volgende keren dat u gezocht werd in Ingoesjetië bleef u eveneens vaag. U stelde dat de volgende keer drie maanden nadien was en dat ze 'misschien een keer per drie maanden kwamen om u te zoeken' (CGVS2, pg 9). U verklaarde dat dit zo was gedurende al de jaren dat u in Kazachstan verbleef (CGVS2, pg 9). Uw echtgenote was hier helemaal niet van op de hoogte. Zij had enkel weet van twee incidenten bij uw familie in 2017 (CGVS2 echtgenote, pg 7). Zij had niet gehoord dat u gezocht werd bij uw familie in Ingoesjetië in 2012, 2013, 2014, 2015 en 2016 (CGVS2 echtgenote, pg 7). Dit is opmerkelijk aangezien deze bezoeken bij uw familie de enige concrete indicatie vormden dat uw problemen nog niet opgelost waren en u verklaarde dat u aan uw vrouw wel verteld had dat het gebeurde dat er mensen langs kwamen (CGVS1, pg 9). Zodoende mag verwacht worden dat uw echtgenote daar beter van op de hoogte zou zijn. Hetzelfde geldt voor de vaststelling dat uw echtgenote niet wist dat u niet enkel bij uw moeder gezocht werd, maar ook bij andere familieleden zoals uw ooms en neven (CGVS2 echtgenote, pg 7 en CGVS2, pg 10 en 11).

Uw verklaringen over het aantal bezoeken dat uw familie kreeg waarbij mensen op zoek waren naar u waren onderling trouwens weinig consistent. Gevraagd over hoeveel dergelijke bezoeken het in totaal ging, stelde u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat het misschien om zes à zeven bezoeken ging (CGVS1, pg 18). Indien deze bezoeken ongeveer om de drie maanden zouden plaatsgevonden hebben in de periode tussen juli 2012 tot november 2017, zou dat echter resulteren in meer dan vijftien bezoeken, zodat uw schatting van zes à zeven bezoeken geen steek houdt. Te meer omdat u bij de DVZ aangaf dat er altijd naar u gevraagd en gezocht werd, maar dit de laatste periode meer gebeurde (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5). Bovendien kon u dezelfde vraag over het totale aantal bezoeken bij uw familie tijdens het tweede persoonlijk onderhoud niet meer beantwoorden. U had geen idee en u had de bezoeken niet geteld, daarbij had uw moeder u mogelijks niet alles verteld en waren er misschien meer bezoeken geweest (CGVS2, pg 11). Dit kan geenszins overtuigen."

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Voor de uitermate vage verklaringen van verzoeker omtrent de eerste vermeende poging om hem te komen zoeken, met name een bezoek vanwege de wijkagent, bieden zij niet de minste verklaring. De Raad acht het in dit kader bovendien tekenend voor de geloofwaardigheid van hun verklaringen dat verzoekende partijen, hoewel verzoeker het bezoek van de wijkagent eerder weldegelijk koppelde aan zijn vrees ten aanzien van de broer van de president (administratief dossier, tweede gehoorverslag CGVS verzoeker, p.9), heden trachten te laten uitschijnen dat dit gewoon een routinebezoek zou zijn geweest dat deze agent aan alle huizen van de wijk deed. Gezien verzoeker dit bezoek eerder weldegelijk omschreef als poging om hem te vinden, mocht worden verwacht dat hij zich over dit bezoek terdege zou hebben geïnformeerd bij zijn moeder en hierover bijgevolg meer gedegen verklaringen zou afleggen. Eveneens mocht worden verwacht dat hij nog zou hebben geweten of hij over dit incident al dan niet sprak met zijn vrouw.

Ook voor verzoekers bijzonder vage en inconsistente verklaringen aangaande de verdere pogingen om hem te lokaliseren, bieden verzoekende partijen niet de minste verklaring. Zij laten de motieven dienaangaande geheel ongemoeid. Bijgevolg blijven deze onverminderd gelden.

Verder bieden verzoekende partijen geen dienstige uitleg voor verzoeksters verregaande onwetendheid inzake het voorgaande. Vooreerst staven verzoekende partijen hun beweringen inzake de cultuur in Ingoesjetië op generlei wijze. Verder gaan zij in hun uitleg volledig voorbij aan de terechte vaststelling dat verzoeker zelf heeft verklaard dat hij zijn vrouw weldegelijk had verteld dat het gebeurde dat er mensen langs kwamen (administratief dossier, tweede gehoorverslag CGVS verzoeker, p.9). Ook de fysieke problemen van hun zoon en verzoeksters bezorgdheden hieromtrent kunnen geen verklaring bieden voor haar verregaande onwetendheid. Deze staan er immers niet aan in de weg dat verwacht kon worden dat verzoeker en verzoekster, indien zij werkelijk een ernstige en oprechte vrees voor vervolging koesterden, het terdege over hun gezamenlijke asielmotieven zouden hebben gehad in het kader van hun verzoek om internationale bescherming en dan ook beide eensluidende, consistente en gedetailleerde verklaringen zouden afleggen omtrent de kernelementen in hun gezamenlijke asielrelaas.

Bovendien wordt in de bestreden beslissingen terecht gemotiveerd:

"Aangaande de bezoeken bij uw familie in 2017 stemden uw verklaringen en deze van uw echtgenote onderling bovendien niet overeen. Volgens u kwamen ze langs bij uw moeder om u te zoeken begin oktober 2017 (CGVS2, pg 10). Wanneer men daarvoor was langs gekomen, kon u met geen mogelijkheid zeggen. U wist het niet meer en kon niets concreets zeggen (CGVS2, pg 10). Uw echtgenote verklaarde echter dat u haar gezegd had dat ze een keer langs kwamen drie maanden voor het incident (de aanval van 9 november 2017) en een maand voor het incident (CGVS2 echtgenote, pg 7), zodat het uiterst opmerkelijk is dat zij dit wel nog zou weten en u niet. Daarbij poneerde u dat uw moeder bij het laatste bezoek concreet bedreigd werd en dat u dit aan uw echtgenote verteld had (CGVS2, pg 9 en 11). Uw echtgenote had echter geen weet van bedreigingen jegens uw

familieleden (CGVS2 echtgenote, pg 7). Ze wist niet wat er toen gebeurd was bij uw moeder, ze dacht niet dat uw moeder bedreigd werd en ze had ook geen weet van eventuele bedreigingen op andere momenten, of die er al dan niet geweest waren. Ze voegde als uitleg voor haar onwetendheid toe dat u zoiets nooit aan haar zou vertellen, omdat ze heel emotioneel is, zich van alles inbeeldt en u niet over alles wil praten (CGVS2 echtgenote, pg 7 en 8). Deze uitleg volstaat echter niet omdat u uitdrukkelijk verklaard had dat u uw echtgenote wel degelijk ingelicht had over de bedreigingen aan het adres van uw moeder (CGVS2, pg 11). Uw versie en deze van uw echtgenote vallen dan ook onderling niet te rijmen. Dit bleek eens te meer toen uw echtgenote verklaarde dat uw moeder u gezegd had, dat ze wisten dat u in Kazachstan was (CGVS2 echtgenote, pg 8). U daarentegen verklaarde dat u niet kon weten of uw belagers bij het laatste bezoek aan uw familie wisten of u in Kazachstan verbleef of niet (CGVS2, pg 10). U sprak daar niet over met uw moeder en uw moeder kon u aldus niet waarschuwen (CGVS2, pg 10)."

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Waar zij andermaal beweren dat verzoeker, omwille van een aantal uiteenlopende redenen, verzoekster niet (tot in detail) zou hebben ingelicht omtrent het gebeurde, dient, te meer daar reeds hoger werd vastgesteld dat deze uitleg niet weet te overtuigen, te worden vastgesteld dat zij de voormelde motieven hiermee hoegenaamd niet kunnen weerleggen. Dat verzoekster over de gebeurtenissen voorafgaand aan de concrete bedreigingen beter op de hoogte bleek en hierover meer gedetailleerde verklaringen kon afleggen dan verzoeker, kunnen zij met deze uitleg namelijk geheel niet verklaren. Inzake de concrete bedreigingen, gaan verzoekende partijen er verder aan voorbij dat verzoeker eerder duidelijk te kennen gaf dat hij verzoekster weldegelijk had ingelicht. Voorts reiken verzoekende partijen met hun uitleg geen dienstige verklaring aan voor de vaststelling dat verzoekster beweerde dat verzoekers moeder had gezegd dat verzoekers belagers wisten dat zij in Kazachstan waren terwijl verzoeker dit stellig ontkende.

In de bestreden beslissingen wordt tevens terecht gesteld:

"De geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas werd naast de gebrekkige logica en de inconsistenties en vaagheden met betrekking tot de bezoeken die uw familie in Ingoesjetïë kreeg, verder ondergraven door uw flagrante gebrek aan interesse in de situatie van uw vriend M.B. (...). U verklaarde dat u tijdens uw aanhouding gezegd werd dat uw vriend M.B. (...) op dat moment ook aangehouden was en dat hij verklaard had dat u de video niet gewist had (CGVS1, pg 9). U zou dan gevraagd hebben of u uw vriend kon zien, en ze zouden u verteld hebben dat hij niet meer in staat was om te praten (CGVS1, pg 9), wat impliceert dat hij zwaar toegetakeld zou geweest zijn. Na uw vrijlating hebt u echter op geen enkel moment contact opgenomen met uw vriend om na te gaan wat met hem gebeurd was en of het waar was wat men u verteld had (CGVS1, pg 19). Dit is uiterst merkwaardig, gezien het om een goede vriend van u ging die rechtstreeks bij uw probleem betrokken was. U had hem mogelijks in gevaar gebracht door hem de video te laten zien. Uw echtgenote verklaarde dat u hem quasi dagelijks zag (CGVS1 echtgenote, pg 5). U vernam enkel via uw familie dat hij geen problemen meer zou gehad hebben (CGVS1, pg 15-16). U wist niet of uw vriend M.B. (...) met iemand anders gesproken had over de opname die u hem had laten zien (CGVS, pg 19). U had geen idee en zei dat u niet met hem sprak (CGVS, pg 19). Nochtans kon uw vriend eventueel ook informatie verspreid hebben of de familie van de slachtoffers gecontacteerd hebben, waardoor zij te weten kwamen dat Uvais Evkurov de schuldige was, zodat het zeer merkwaardig is dat u zelfs geen moeite deed om dit na te gaan. U wist niet of uw vriend effectief aangehouden geweest was en vast gehouden werd zoals u (CGVS2, pg 11). U wist dit niet, want u had geen contact met hem. U had enkel van uw broer, die M.B. (...) de volgende dag gezien had, gehoord dat hij niets mankeerde (CGVS2, pg 11). U wist evenmin of er ook bezoekjes plaats gevonden hadden bij M.B. (...) om naar u te informeren (CGVS2, pg 12). Uw uitleg voor uw gebrek aan interesse was dat u M.B. (...) niet wilde contacteren (CGVS, pg 19). U wilde niet dat iemand uw telefoonnummer kende en u wilde niet dat iemand wist waar u was (CGVS, pg 19). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud beweerde u geen tijd gehad te hebben om met om het even wie te bellen (CGVS2, pg 11). U wou niet uitzoeken wat er met M. (...) gebeurd was en of er later nog iets met hem gebeurd was, omdat hij misschien kon opgepakt worden of afgeluisterd zou worden, wat u wilde vermijden (CGVS2, pg 12). Dit komt weinig aannemelijk over, gezien u gemiddeld drie maal per week contact had met uw familie per telefoon (CGVS2, pg 8), zodat blijkt dat voldoende tijd had om te bellen en dat u geen schrik had om te telefoneren. Bovendien hoefde u bij contact met M.B. (...) uw verblijfplaats niet mee te delen. Daarbij beschikte u nog over andere mogelijkheden om meer informatie over M. (...) te verkrijgen. U verklaarde namelijk dat uw familie bij hem in de buurt woonde, een straat verderop (CGVS, pg 16). Gewezen op de mogelijkheid om het aan uw familieleden te vragen om eens bij M. (...) te informeren, kon u geen uitleg meer geven en zei u gewoon 'neen' (CGVS2, pg 12)."

Verzoekende partijen slagen er niet in deze motieven te ontcrachten. Met de loutere herhaling van de verklaring dat verzoeker om veiligheidsredenen naliel om zijn vriend – al dan niet via zijn familieleden –

te contacteren, doen zij geenszins afbreuk aan de voormelde, omtrent deze verklaring gedane vaststellingen. Indien verzoeker werkelijk de aangevoerde problemen zou hebben gekend en de beweerdte vrees diende te koesteren, mocht worden verwacht dat hij zich terdege zou hebben geïnformeerd over het lot van zijn vriend en over de vraag of deze nog werd benaderd naar aanleiding van zijn problemen. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming immers worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen om zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging.

In lijn met het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen eveneens met reden aangegeven:

“Uw gebrek aan interesse en vaagheid manifesteerde zich ook met betrekking tot de bloedwraak waardoor uw probleem terug actueel geworden zou zijn. U kon zelfs niet zeggen welke familie wraak zou willen nemen op de broer van de president (CGVS1, pg 12). U had geen idee en had dit niet gevraagd. Nochtans kon u op eenvoudige wijze vernemen hebben van welke familie de slachtoffers waren, vermits hun naam in meerdere nieuwsartikels over het auto-ongeluk vermeld wordt (zie informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier). U wist niet of er iets in de media verschenen was over het auto-ongeluk, u ging dit niet na, wat op zich al merkwaardig is (CGVS1, pg 15). Indien u getuige was van een dergelijk ingrijpende gebeurtenis waarbij de broer van de president zijn verantwoordelijkheid ontliet, zou toch verwacht worden dat u zich verder zou willen informeren over die gebeurtenis en dat u alle mogelijkheden zou willen benutten om zoveel mogelijk te weten te komen over het ongeluk. De informatie die u wel had over de bloedwraak was louter op geruchten gebaseerd die u van uw moeder hoorde (CGVS1, pg 19). U verklaarde dat de familie van de slachtoffers zou weten dat Uvais de verantwoordelijke was voor het ongeluk omdat de bewaker die naast hem zat in de wagen en die aan het stuur gezet werd, dit verteld zou hebben. Die man was twee of drie dagen na het ongeluk overleden in het ziekenhuis en zou dit aan zijn familie gezegd hebben en wel omdat men waarschijnlijk bloedwraak jegens hem of zijn familie wilde nemen, waardoor hij zou gezegd hebben dat hij niet de dader was (CGVS1, pg 19). U voegde toe dat het niet zeker was of het waar was of niet en het bleek louter om veronderstellingen te gaan (CGVS1, pg 19). U wist niet of er inmiddels bemiddeld werd tussen de familie die bloedwraak wil nemen en de familie Evkurov (CGVS, pg 19), wat nochtans van groot belang zou kunnen zijn voor uw eigen positie als mogelijke getuige. Evenmin wist u of er een onderzoek gevoerd werd naar het ongeluk (CGVS1, pg 15). U kon enkel veronderstellen dat dit wellicht het geval was, dat de slachtoffers misschien beschuldigd waren, maar u was vertrokken en u wist niet hoe dit verder gegaan was (CGVS1, pg 15).”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat verzoeker zich zelfs niet de moeite troostte om na te gaan of hij zich via de media kon informeren omtrent het kernincident van zijn relaas en hierover geen verdere informatie zocht, laat niet toe aan zijn betrokkenheid bij dit incident en de hieruit voortgesproten vrees nog enig geloof te hechten.

Ook de volgende motieven laten verzoekende partijen volledig onverlet:

“Voorts werd vastgesteld dat u zich niet informeerde over het verdere verloop van uw problemen sinds uw vertrek uit Kazachstan. U wist niet of uw familie nog lastig gevallen werd en of u nog gezocht wordt, u had niets vernomen (CGVS2, pg 11). U verklaarde dat u voor het laatst contact had met uw familie in 2017 toen u in Kazachstan verbleef (CGVS1, pg 5). De reden voor het verbreken van alle contact was dat u opgespoord werd in Kazachstan en dat dit te maken had met het contact dat u met haar (uw moeder) had, u wilde vermijden dat u terug kon opgespoord worden (CGVS1, pg 5), aldus uw verklaringen tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Ook op dit punt waren uw verklaringen echter niet consistent. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelde u immers dat u met niemand contact wilde hebben om te vermijden dat u opgespoord kon worden (CGVS2, pg 12). U vermeldde echter geenszins dat u al een keer opgespoord werd door de contacten met uw familie. U stelde daarentegen dat u niet wist hoe u opgespoord werd en dat ze connecties hebben en u via hun connecties kunnen vinden (CGVS2, pg 12). Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u na aankomst in België nog contact hebt gehad met uw familie, al dan niet rechtstreeks. U verklaarde namelijk dat u nog probeerde aan documenten te komen in verband met de klacht die uw familie neerlegde bij de politie over uw vasthouding. Toen u naar uw documenten gevraagd werd en u gezegd werd dat u zoveel mogelijk documenten moest brengen, -hiermee refereert u naar het interview bij de DVZ (zie vragenlijst CGVS 8 januari 2018, punt 1)- ging uw moeder naar de wijkagent om te vragen naar de aangiftes, maar deze had gezegd dat dit niet meer mogelijk was omdat het te lang geleden was (CGVS1, pg 17). Uw verklaringen over het niet onderhouden van contact met uw familie zijn dan ook niet plausibel. Zodoende hebt u geen afdoende verklaring geboden voor uw gebrek aan interesse in het verder verloop van uw problemen.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekende partijen deze niet aanvechten, onverminderd overeind.

Verzoekende partijen vechten de bestreden beslissingen evenmin aan waar gemotiveerd wordt dat aan hun beweerde reisroute naar België en aan hun verklaringen omtrent hun internationale paspoorten geen geloof kan worden gehecht. Ook deze motieven vinden steun in het administratief dossier en zijn pertinent en terecht. Derhalve blijven zij onverminderd gehandhaafd.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het asielaanvraag dat verzoekende partijen te berde brengen. Bijgevolg tonen zij noch de vermeende problemen, noch de beweerde vrees voor vervolging in en ten aanzien van Ingoesjetië en Kazachstan aan.

De door verzoekende partijen neergelegde documenten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde, pertinente en terecht redenen, die door verzoekende partijen overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.12. De bewering van verzoekende partijen, als zou in de bestreden beslissingen niet worden gemotiveerd waarom zij niet in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, mist voorts feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissingen blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in deze beslissingen heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in voormelde zin. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopen met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zouden zijn.

In zoverre verzoekende partijen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op de elementen op basis waarvan zij aanvoeren in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen tonen verzoekende partijen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Aangaande de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker op basis van de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier inzake de situatie in Ingoesjetië verder met recht gemotiveerd als volgt:

“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen de Ingoesjetische autoriteiten en de rebellen, die zich verenigden binnen het Emiraat van de Kaukasus, actueel grotendeels is uitgedoofd. Het beperkt aantal overblijvende strijders lieerde zich aan IS, dat zich zo ter plaatse tracht te ontwikkelen. Slechts een zeer beperkt aantal gewelddadige incidenten zou sinds september 2015 eventueel aan gewapende groepen kunnen worden toegeschreven. De autoriteiten in Ingoesjetië trachten uitingen van gewapend verzet te voorkomen door middel van gerichte zoekacties en arrestaties, waarbij het soms tot een gewapend treffen komt met de verdachten. De meeste acties zijn gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, terwijl uit wat voorafgaat genoegzaam blijkt dat u géén concrete elementen hebt doen gelden die er op wijzen dat u in dit verband zou worden geviséerd in Ingoesjetië. Op grond van wat voorafgaat, kan dan ook worden besloten dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal slachtoffers die als burgers zouden kunnen worden gekwalificeerd door willekeurig geweld, doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, duidelijk gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt terzake over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er géén zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat er in Ingoesjetië actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat het leven of persoon van de daar aanwezige burgerbevolking ernstig worden bedreigd als gevolg van een gewapend conflict. Thans bestaat er voor

burgers in Ingoesjetië bijgevolg géén reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, onder c) van de Vreemdelingenwet."

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Uit de door hen en in het verzoekschrift geciteerde informatie, kan immers geenszins worden afgeleid dat de situatie in Ingoesjetië van zulke aard zou zijn dat deze beantwoordt aan het bepaald in voormeld wetsartikel.

Dient tot slot te worden opgemerkt dat uit het dossier nergens kan worden afgeleid, en door verzoekende partijen evenmin op enigerlei wijze wordt aangevoerd of aangetoond, dat de situatie in Kazachstan, het land van herkomst van verzoekster, van zulke aard zou zijn dat deze beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.13. Gelet op het voorgaande tonen verzoekende partijen niet aan dat zij vroeger vervolgd zijn geweest of slachtoffer zijn geweest van ernstige schade. Derhalve kunnen zij zich niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

3.14. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT